

Promluva nad rakví zesnulého

P. Milana Badala

Mons. Petr Piřha

24. března L. P. 2019 v Hostivicích

Otče arcibiskupe,
bratři ve službě Kristu,
paní Badalová, zarmoucená rodino,
Milane,

obklopili jsme rakev s tělem zesnulého kněze Patera Milana Badala, ale také rozžatý paškál a oltářní stůl připravený ke slavení Večeře Páně. Nacházíme se v situaci, o níž Kristus říká, *že jdeme-li s obětním darem k oltáři a jsme přitom ve sporu se svým bratrem, máme dar položit před oltářem a nejprve se s bratrem smířit*. Doznělo také evangelium, které pojednává o odpuštění. Konečně připomenou, že jsme v Božím domě, kde se nesmlouvá ani nelže, protože stojíme před vševědoucím Soudcem všech a každého z nás.

Při tomto requiem vystupuje motiv milosrdenství s velkou naléhavostí. Mluvíme teď o nás. Je třeba, abychom si uvědomili nejen, že Boží slitování všichni potřebujeme, ale i to, že nás spojuje v jedno. Dříve, než o tom začnu mluvit, musím těm, kdo jsou o jednu či dvě generace mladší, připomenout, že život Otce Milana spadá do doby, v níž se těžko vyznáme my, kteří jsme jí prošli, natož pak někdo, kdo má jen znalost knižní a memoárovou. Rozseknout jednoznačným soudem ty zamotanice plné uzlů může jen povýšený ignorant mdlého rozumu. Přitom takové soudy slyšíme každou chvíli.

Milana k životu povolal Pán v roce 1957 v podhůří Orlických hor. Pokřtěn byl v církvi československé husitské, ale vlastně to ani nevěděl, protože rodina byla nepraktikující. Bůh s dalším krokem povolání vyčkával. Milan se spíše nábožensky probudil, než že by konvertoval. V Brně se nejprve setkal s evangelickým pastorem Šimsou, který ho seznámil s robustní duchovní postavou a skvělým učitelem, tajným biskupem Otcem Stanislavem Krátkým. Díky dalšímu setkání, tentokrát s dominikánem P. Reilichem, byl v Lipsku tajně vysvěcen na jáhna. Kněžské svěcení bylo až po listopadu 89.

Ke zlé epizodě došlo ještě v době totality. Milan Badal byl vyslýchán StB v nějaké širší záležitosti disentu a při tomto výslechu něco plácnul, aniž si uvědomil, co tím může způsobit. Způsobil, že zavřeli Otmara Olivu. Naštěs-

tí jen asi na rok. Jeho samotného z vazby vytáhl socialistický lidovec Bartončík. Když se Badal po Listopadu dozvěděl, co se stalo Olivovi, okamžitě ho navštívil, omluvil se mu, vše se vysvětlilo a návštěva skončila moravsky přátelským popíjením vínečka.

Předlistopadové styky s lidovci vedly k tomu, že se stal poradcem Jana Kasala. Schopnosti novinářské a ediční uplatnil jako šéfredaktor Katolického týdeníku, který vytáhl z dluhů, a jako šéfredaktor nakladatelství Zvon. Pohyb v novinářských kruzích mu pak vynesl i členství v Radách Čro a ČT. Z těch pak byl spíše kvůli kardinálovi vytlačen. Je nesporné, že v této práci vykonal velmi cenný kus práce pro církev a je správné mu za ni poděkovat. Pochopitelně si při ní dělal nepřátele každou chvíli, byl nesmyslně vynášen i zatracován a byl vždy více kontroverzní postavou.

Je také široce známo, že po celý život od doby dospívání musel řešit odchylku svého nasměrování, které mu bylo předhazováno. Byl kritizován také pro svou zálibu dobře papat, a to i těmi, kdo si pochutnávali na něčem, co uvařil. Že u sebe měl stárnoucí maminku a krásně o ni pečoval, lidi už tolik nezajímalo.

Je úsměvné, že svou kněžskou dráhu končil v obci Hostivice, kam zapadal dobře, neboť hostil rád a bohatě, takže výzvu jména svého působiště naplňoval vrchovatě. Usadil se zde dobře i díky bratřím z řádu sv. Lazara, do něhož vstoupil. Jeho zásluhy řád ocenil vysokým vyznamenáním.

Neuvedl jsem ještě jednu důležitou věc, která však patří nakonec. Posledním povoláním, které otec Milan dostal, bylo povolání k soudu Božímu, a my tu stojíme jako svědkové. Ať každý dobře zváží obsah svého svědectví. Já sám za sebe doznávám, že mi Milan nic nedluží, a tebe, Milane, žádám, abys o mně vydal totéž svědectví. Ano, měli jsme mnohé střety, ale kdybych takto nemluvil, jednal bych zcela proti tomu, oč každý den žádám Pána: abych se na věčnosti setkal se všemi, které jsem na zemi miloval a vážil si jich a abych se objal s těmi, se kterými jsme si tu ale vůbec nerozuměli. Kéž nám to Bůh dopřeje a myslíme na to, až za chvíli budeme odříkávat Otčenáš. Pokoj s tebou, Milane.